

frem tildelt Dem Apostelnavnet, efter hvad jeg har ladet mig fortælle herude.“

Der gik et lille Ryk igennem Emanuel; han følte godt den skjulte Spot i hendes Ord. Efter et Øjebliks Tavshed sagde han:

„De har Ret. Jeg har virkelig kun Grund til at være meget taknemmelig. Men — hvordan er det? — har ikke ogsaa De faaet Deres Ønsker opfyldte, Frøken Tønnesen. De var saa lykkelig over at komme bort fra denne Egn, som var Dem saa forhadet, og at komme ind til Hovedstaden, til det danske Kulturcentrum, til Selskabeligheden, Moderne og Teatrene. De har faaet selve vort verdensberømte Tivoli til Nabo — —“

„Nu ja,“ afbrød hun ham med et lidt utaalmodigt Hovedkast. „Med mig er det som sagt en anden Sag. Forøvrigt har jeg ikke beklaget mig, saa jeg fatter ikke rigtigt, hvortil Deres Ord sigter. Jeg befinder mig saamænd efter Forholdene meget godt. Jeg skal sige Dem, jeg er paa mine gamle Dage bleven Filosof ... Stoiker, tror jeg, det hedder. Det vil sige, jeg har efterhaanden vænnet mig til at være det Forargelsens Tegn, som jeg og mine Lige nu en Gang er bleven for vor kære Samtid ... ja, jeg føler mig næsten en Smule stolt over at høre til dem, der bebuder det store Babylons nære Fald.“

Emanuel vilde sige noget; men hans Tanker var bleven uvant med at bevæge sig i Spring, og endnu før han havde faaet en Sætning samlet, tog Frøken Ragnhild igen til orde.

„Men lad os ikke tale om mig. Det er et saa forskrækkelig uinteressant Emne, forsikrer jeg Dem. Derimod maa De fortælle mig lidt om Dem selv. De har da altsaa virkelig i otte lange Aar levet her uden nogensinde at føle Savnet af de nu saa ilde berygtede Civilisationens Goder ... af lidt god Musik f. Eks. ... Ikke engang af min lille schubertske Lærke-Etude, som De dog i sin Tid — kan De huske? — holdt saa meget af?“

Hun havde, mens hun talte, set hen paa ham over sin Parasols elfenbenshvide Skaft og igen i Blik og Smil udfoldet al sin Elskværdighed. Emanuel bevarede standhaftig sin Tilbageholdenhed og svarede alvorlig: